

have Interesse at se, hvorledes den norske Højesteret har afgjort Sager af denne Art. Der föreligger en Højesteretsdom af 9de Juli 1896 i en Sag, der oprindeligt var anlagt af et Medlem af Familien Aars imod en Stortingsmand ved Navn Herman Hansen, som kaldte sig med Efternavnet Aars. Sagsøgeren vilde altsaa have Stortingsmanden dømt til at aflægge dette Navn — til ikke i Fremtiden at maatte bruge Navnet Aars. Til sit Forsvar gjorde Stortingsmanden gældende, at han var født paa en Gaard, der ejedes og beboedes af hans Fader og i daglig Tale altid kaldtes Aars, ganske vist med en Bilyd af u, eller, som det hedder, „med en svag U-Lyd i Enden“. Det udtaltes omtrent som Aarsu, og han siger selv, at det formodentlig er en Forkortelse af Aarsrud. At han var kommen til at bære Navnet Aars, var gaaet saaledes til, at da han kom paa et Seminarium, havde Seminariets Bestyrer, der selv hed Aars, tilraadet ham at antage det Navn, hvad der jo var overmaade liberalt af ham. Han gav ham dette Raad af Hensyn til, at den unge Mand var fra den nævnte Gaard. Fra den Tid var Stortingsmanden altid bleven kaldt ved dette Navn, det strakte sig over et Tidsrum af 30—40 Aar. Desuagtet gik alle 3 Instansers Domme ud paa at kende ham uberegtiget til fremtidig at bære Navnet Aars. I Norges Højesteret bruges den offentlige Votering, og man derfor se, hvorledes hver enkelt Assessor har stemt. Dommen blev fældet med 6 Stemmer mod 1, og Begrundelsen deraf indeholdes i den først voterende Assessors, Reimers, Votum. Det indeholder et Par Sætninger, som jeg med den højttærede Formands Tilladelse skal oplæse, for at man kan se, hvorledes man deroppe betragter dette Spørgsmaal. Han paaberaaber sig først enkelte ældre Byretsdomme, altsaa Underretsdomme. Det hedder f. Eks. i en Kristiania Byretsdom af 1ste November 1892, at et Person- eller Familienavn er efter Rettens Opfatning at anse som en Slægts- og Individualitetens Ejendom, som ikke andre bør kunne tilegne sig. Retten er af „den Formening, at en Person ikke vilkaarligt kan antage en andens Familie- eller Egennavn uden at tilsidesætte det offentlige eller Privates Ret.“ Det er en Sædvane, Retten finder at maatte respektere, at man tager Navn efter den Gaard, man ejer; for saa vidt det er blevet et Familienavn, bør det respekteres. Saa nævner den paagældende Højesteretsdommer for sit eget Vedkommende først de

Opfattelse, og det er Bestemmelser, der ogsaa maa antages at gælde hos os, nemlig Norske Lov og Kirkeritualet af 1685, der vistnok for saa vidt er ligelydende for Danmark og Norge. Derpaa støtter han det, at det er Ret i Landet, at man skal beholde det Navn, man ved Daaben har faaet. Han udvikler, at det offentlige har stor Interesse i, at Folk beholder det Navn, der er indført ved deres Daab eller Navnegivelse. Det er det offentlige Interesse, men ved Siden deraf har, som han udvikler, den private ogsaa en Ret, som han maa kunne kræve anerkendt ved Domstolene. Til Begrundelse heraf siger han — med den højttærede Formands Tilladelse maa jeg vel oplæse et Par Linier —: „At saadan privat Navneret bestaar og kan kræve retslig Beskyttelse, synes ogsaa i den Grad at ligge i Sagens egen Natur, at den ikke tiltrænger positiv Hjemmel i Lovgivningen. Hvor et Navn gennem Brug har antaget Karakteren af og vundet Anerkendelse som Familienavn som Betegnelse for Medlemmerne af en afsluttet, ved fælles Afstamning forbunden Slægtkreds, knytter der sig til dets Bevarelse for og udelukkende Benyttelse af vedkommende Familie ikke blot rent personlige men i en Mangfoldighed af Anvendelser ogsaa økonomiske Interesser af den Betydning, at det har Krav paa retslig Beskyttelse. En Lære som den, at Slægtsnavne, de være nok saa gamle og ansete, ere Genstand for fri Bemægtigelse af hvem som helst, vilde paa dette Omraade betegne en Tilstand af Retløshed, som den umiddelbare Retsfølelse vægrer sig ved at anerkende.“ Til disse Betragtninger sluttede de 5 øvrige Medlemmer sig, kun een dissenterede. — I det følgende Aar kom en lignende Dom, hvorved en Mand, der kaldte sig Koren, efter Søgmaal af Overlæge Koren, som jeg ved en anden Sags Behandling har omtalt herved, blev kendt uberegtiget til at kalde sig saaledes. Det viste sig, at han efter Dommen alligevel lod sig kalde Koren. Overlægen lod da nedlægge Forbud herimod. Forbudet kom for Højesteret og blev stadfæstet der. Endelig er der en Højesteretsdom af 5te August 1899 — det er den sidste, der findes i de indbundne Højesteretstidender fra Norge — hvorved en Disponent Krøfting kendes uberegtiget til at bære dette Navn, *skønt han havde kongelig Bevilling til det*, idet det i Højesteretsdommen hedder, at den kongelige Bevilling kun betyder, at man fra det offentlige Side giver Afkald paa sin Ret til at forbyde det, men det har intet som helst